N° 88. 1846.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 24 Julij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst a 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 10 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

Volgens berigten uit Rome schijnt de nieuwe paus *Pius IX* der vooruitgang toegedaan. Bij de laatste vereeniging van kardinalen had Z. H. het voorstel gedaan, op de geestelijke goederen eene belasting van 2½ pCt. te leggen, welke voorslag tot eene hevige discussie aanleiding gaf. De paus, zegt een fransch blad, schijnt een voorstander der wetenschappen, een bevorderaar van het aanleggen van spoorwegen en geen vriend der jezuiten te zijn. Het is opmerkelijk dat, wat men er ook van hebbe gezegd, deze bij Z. H's. inhuldiging niet door eene commissie van gelukwensching werden vertegenwoordigd. Maar nog opmerkelijker is het, dat de paus, volgens stellige berigten, plotseling ernstig ongesteld is geworden, en reeds tweemalen is adergelaten. Men weet dat bij sommige soort van vergiften dit middel wordt te baat genomen, en wel inzonderheid bij die soort, welke opstopping van het bloed naar de longen veroorzaken. Het zou waarlijk te bejammeren zijn, dat de brave man reeds zoo spoedig het slagtoffer wierd van zijne verlichte nieuwsjwijze.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 18. Julij. Onze *Allg. Preus. Zeitung* behelst in een artikel, den 14. uit Stettijn gedagteekend, heden een nieuw voorbeeld, hoe gevaarlijk het is, zelfs die dieren, welker beet anders onschadelijk is, te tergen en in woede te brengen, dewijl het schijnt dat in dien toestand het vocht der mondklieren iets venijnigs erlangt, dat in het menschelijke ligchaam de geduchtste uitwerkselen te weeg brengt. Zie hier den brief uit Stettijn:

« Door een ongeluk van zeer eigenaardige soort heeft een 21jarige dienstknecht te Paculent bij Greifenhagen het leven verloren. Hij plaagde een op zijn nest staande ooijevaar, door herhaalde malen met de hand naar hem te grijpen. De ooijevaar beet naar hem en kwetste hem zoo het scheen geheel onbeduidend het vel op den knokkel van den voorvinger. Reeds des anderendaags zwollen de arm en daarna ook de beenen van den gekwetste zeer sterk, en den 10. volgde, ondanks de — misschien te laat aangewende geneeskundige hulp, de dood."

— Op het romantische landgoed Modling, toebehoorende aan vorst *Lichtenstein*, wordt de oudste soldaat der oostenrijksche armee verpleegd, namelijk een oude huzaar, genaamd *Lauterwald*, geboren te Funfkirschen in Hongarije. Deze man trad ten jare 1765 in de dienst, woonde den zevenjarigen oorlog bij, streed tegen de franschen tijdens de revolutie en werd ten jare 1822 invalide. Hij telt thans 101 jaar; en hoewel met wonden bedekt, is de oude soldaat nog altijd een goed voetganger. Zijne meest bekende bravoure is zijn tweegevecht voor de muren van Belgrado met een Turk, die de oostenrijksche armee uitdaagde, en wien hij na een langdurig, vruchteloos gevecht, met een strik verschalkte en gevangen in het oostenrijksche leger bragt.

ENGELAND.

— Zondag laatstleden, voor het aankomen van den trein van Leicester, die aan de standplaats van Rugby, ten 9 ure des morgens moest aankomen, verwittigde men door den electrieken telegraaf, dat op dien trein zich een jongeling bevond, waarvan men het signalement opgaf, met een jong meisje, welke hij heimelijk bij hare familie geschaakt had. De inspecteur van policie was verwittigd en begaf zich naar de standplaats, waar het hem niet moeijelijk viel, bij het aankomen van den trein, de beide vlugtelingen te herkennen, en hen te verzoeken naar hunne ouders terug te keeren. Voor zekerheid heeft hij ze zelve naar Leicester terug gevoerd. Hoe vele onaangenaamheden veroorzaakt toch de steeds vooruitgaande verlichting onzer eeuw niet! ? !

FRANKRIJK.

— Te Mâcon zijn drie volwassenen en een kind vergiftigd geworden door het gebruik van wafels, die, zegt men, wel van zuiver meel bereid geworden waren, maar tot welke, terwijl men ze bewaarde, muizen toegang moeten gehad hebben, die zich in meel gewenteld hadden, waarvoor men arsenicum gemengd had om dit ongedierte te dooden.

— Een voorval, hetwelk men voor een verdichtsel zou houden, indien niet meer dan twee honderd menschen er getuigen van waren geweest, heeft dezer dagen in de stad Nimes plaats gehad. Een paard, dat op hol was, stoof in volle vaart door de naauwe straat de l'Enfance; tegenover het kasteel Tradaite gekomen, ziet men het eensklaps, op het hooren van een' angstgil, stil staan, drie op de straat gevallen knaapjes tochtinneken, zich voorts nader bij den jongste begeven, hem het hoofd met zijnen schuimenden mond besnuffelen, een oogenblik zeer zacht een' zijner voeten op de knie zetten en zich daarna zeer bedaard verwijderen. Het verrulfige dier had in dit knaapje den zoon van een' der vrienden zijns meesters herkend.

— Het gerucht loopt te Arras, dat een aantal lijken, in den vorigen nacht uit de moeras van Fampoux gehaald zijn. Een werkman van den heer *Halette* stelt derzelver getal op ongeveer zestig. *Men zegt dat drie wagens er mede beladen zyn, om ze te vervoeren zonder dat het oog der nieuwsgierigen ze ontdekte.* Wij willen liever geloof hechten aan een verhaal dat ons waarschijnlijker voorkomt, als ons gegeven zijnde door iemand, wiens positie hem in staat stelt goed onderrigt te zijn; volgens dezen zou het getal der nieuwe ontdekte lijken vijf en dertig bedragen.

— De werklieden hebben, naar het schijnt het verbod ontvangen om *bij dag* de wagons uit de moeras op te halen; die arbeid geschiedt *des nachts*. De bedoeling der administratie kan niet twijfelachtig zijn; daar men veilig veronderstellen mag dat in de wagons zich nog een aantal reizigers bevinden.

— Onze dagbladen maken melding van het volgende zonderlinge geval. Zekeren heer *de V...*, een welgegoed eigenaar in een niet ver van Parijs gelegen departement, had nu zes of zeven jaren geleden eene vrouw getrouwd, die kort na het huwelijk teekenen van krankzinnigheid gaf. Hij wendde alles aan, om haar het onbelemmerd gebruik harer verstandelijke vermogens te doen herkrijgen, maar geen der middelen, welke deskundigen daartoe bezigden, wilde baten en daar de krankzinnigheid van Mevrouw *V...* van zeer zachten aard was, behield de man haar bij hem en droeg, hiervan was zijn huisgezin getuige, voor haar al de zorg, welke menschlievendheid en zijne betrekking als echtgenoot van hem vorderen. Daar hij echter nu overigens geheel verwijderd van zijne gade leefde en hij nog jong was, vatte hij eene vurige genegenheid op voor eene jonge juffer uit de nabuurschap; maar haar te huwen was onmogelijk en hij getroostte zich dus zijn lot, zonder dat hij hierdoor zijn gedrag jegens de ongelukkige hinderpaal in het geringst veranderde. Op deze wijze duurde de toestand eenige jaren, tot dat eindelijk eene ongelukkige omstandigheid den heer *de V...* zijne vrijheid scheen terug te geven. Op zekeren avond verdween de krankzinnige vrouw uit het huis; alle nazoek om haar op te sporen bleef vruchteloos, en eerst zes maanden daarna werd haar lijk in een' nabuurigen vijver ontdekt. Door den langen tijd, gedurende welken het ligchaam in het water gelegen had, was het onkenbaar geworden; maar de kleederen lieten geenen twijfel over en de vrederegter gaf eene authentieke acte af, tot bewijs van het overlijden. Meester geworden, om over zich zelven te beschikken, hield nu de heer *de V...*, zoodra zulks voegzaam geschieden kon, om de hand aan van het meisje, dat hij in het geheim beminde; zijn aanzoek werd niet afgewezen en het huwelijk was op het punt om gesloten te worden, toen een allervreemdst geval hetzelve kwam verhinderen. De heer *de V...* ontving eenen brief van den procureur des Konings te Parijs, waarin hem gemeld werd, dat eene krankzinnige vrouw, die een jaar geleden te Parijs op straat gevonden en naar het gesticht der Salpétrière gebragt was, zich sedert in zoo verre hersteld had, dat zij bij tusschenpoozen haar verstand scheen meester te zijn en in die heldere oogenblikken beweerde, de vrouw van den heer *de V...*, te..... te zijn. Als antwoord op dezen brief, zond de heer *de V...* den Koninklijken procureur een extract uit de dood akte zijner vrouw toe, en op de ontvangst van zulk een autentiek stuk was de zaak op het punt om geen verder gevolg te hebben. Evenwel de regterlijke magt bleef nog eenige twijfel voeden, en om dien geheel op te heffen, ontbood zij den heer *de V...* naar de hoofdstad, om hem met de krankzinnige te confronteren. Volkomen zeker van zijn stuk, vertrok de heer *de V...* naar Parijs en werd in de tegenwoordigheid der krankzinnige gebragt; maar hoe groot was niet zijne verbazing, toen hij in haar werkelijk zijne vrouw herkende. Uit hare verdere verklaringen bleek het, dat zij op hare vlugt eene in het land bekende bedelares ontmoet, en in het denkbeeld, dat men haar vervolgde, met deze vrouw hare kleederen gewisseld had. Hoe nu de bedelares in het water was geraakt, blijft nog altijd onopgelost, maar daar zij gewoon was het land af te loopen, zonder bijna eene vaste woonplaats te hebben, had niemand hare afwezigheid opgemerkt.

BELGIE.

BRUSSEL, den 19. Julij. Als eene zeldzaamheid is op te merken, dat, jongstleden donderdag, alhier in twee onderscheidene familiën geboorten hebben plaats gehad, *beide*, van *zevende zonen*.

— Te Antwerpen is aangekomen het Amerikaansch schip *Flora*, met uitzondering der officieren, geheel met *zwarten* bemand.

— Door de zorg der politie, om de *opkooping* te beletten, is te Luik op den jongsten marktdag de prijs der *aardappelen*, met de *ben*, een frank verminderd. Zij worden alhier nog in het klein tot 20 centimes het kilogram of nederlandsche pond verkocht.

— Zaturdag is te Belleghem, bij Kortrijk, eene ijsselijke moord gepleegd. Eene moeder heeft hare twee kinderen, het een van acht maanden, het ander van vier jaren, gedurende hunnen slaap, de keel afgesneden. Dit gruwelstuk is bedreven, terwijl de man was uitgegaan. De ongelukkige heeft zich vervolgens drie messteken toegebragt, van welke eenen doodelijk is. Deze daad van radelooze wanhoop wordt toegeschreven aan de vrees van in ellende te vallen. De man was draaijer van beroep, en had tot voorleden jaar in de behoeften zijns huisgezins voorzien.

NEDERLANDEN.

'sGRAVENHAGE, den 20. Julij. Z. M. de Koning zal, naar men verneemt, den 3. Augustus aanstaande, de wedren te Scheveningen met Hoogstdeszelfs tegenwoordigheid vereeren. Eerst daarna zal Z. M. de reis naar Lexemburg aannemen.

— Zaturdag 18. Julij, is de Hoog-Eerw. Heer *Grooff*, vicarus apostolicus van Neêrlands-Indie, bij Z. M. den Koning ter audientie toegelaten en minzaam ontvangen.

LEIJDEN, den 16. Julij. Morgen, hoopt de wed *Zinkveil*, oud 93 jaren, wonende alhier, het voorregt te beleven van getuige te zijn der 50-jarige echtvereeniging harer dochter, gehuwd met *Leendert Koolen*, timmermansknecht, welke dochter reeds 71 en haar man 75 jaren bereikt heeft. Voornoemde weduwe is thans nog moeder van 2, grootmoeder van 17, en overgrootmoeder van 28 kinderen.

'sHERTOGENBOSCH, den 20. Julij. Het schijnt dat de moeijelijkheden, welke zich tegen den aanleg van den Zeeuw-Limburgschen spoorweg door Noord-Brabaud aankanten uit den weg geruimd zijn. Wij vernemen althans dat Z. Exc. de heer Staatsraad Gouverneur van dit gewest, op verzoek van den concessionnaris, den heer *Dronkers*, de gemeentebesturen zijner provincie, langs welke de weg loopen zal, kennis heeft gegeven, dat eerstdaags met de daartoe noodige opmetingen en afbakingen begonnen zal worden en dezelve uitgenoodigd aan de daarmede belaste personen alle verlangde hulp te bewijzen.

— Te Borne, in Overijssel, is den 14. jongstleden eene herberg door het onweder getroffen. In de buurschap Stepel is een huis afgebrand en ook in Vorden, terwijl tusschen Lochem en Laren alles verhageld is. Het onweder heeft in eerstgenoemde streken van drie ure des namiddags tot middernacht gewoed.

— In den avond van den 13. is ook boven Deventer een zwaar onweder losgebroken, ten gevolge waarvan men den dood te betreuren heeft van een man, die met een jong kind, in de nabijheid van het Koerhuis op weg zijnde, door den bliksem doodelijk is getroffen geworden.

— Vrijdag is door het provinciaal geregtshof van Groningen *ter dood* verwezen, een *zestien-jarig* meisje, ter zake van brandstichting.

— De feesten, waarbij het er op aan komt elkander voorbij te draven of te varen, schijnen in den laatsten tijd al zeer bijzonderlijk de bemoediging en belangstelling der prinsen, ja zelfs des Konings te hebben gaande gemaakt. Het is voorzeker verblijdend te zien, dat Z. M. en HH. KK. HH. zulke groote voorstanders van *vooruitgang* zijn geworden; maar zuchtende moet men er bijvoegen: — in alles mits het slechts geene constitutionele *hervorming* of grondwets-*verbetering* geldt. (*d. B.*)

— In Groningen heeft de oligarchie getriumfeerd, en de bloem der vertegenwoordiging, *Wichers*, is afgerukt en vertrapt. Het toeval heeft gewild, dat de minister *van Hall* zich naar Groningen heeft begeven, kort voor dat aldaar de verkiezingen hebben plaats gehad. Daaruit echter af te leiden, dat de niet-herkiezing van den heer *Wichers*, aan den invloed diens ministers te wijten is, zou eene onbillijkheid zijn, eene *miskenning* zoowel van het karakter des *edelen* ministers als van het *nederlandsch* gevoel, dat in de harten der Provinciale Staten van Groningen klopt. De reis van den heer *van Hall* naar Groningen, zeer kort voor de verkiezingen, staat evenmin met die verkiezingen in verband, als het feestmaal, door den Procureur-Generaal bij den Hoogen Raad, aan de leden derzelve gegeven, twee dagen voor de uitspraak in de drukpersvervolgingen. Maar de schijn ? . . . . De schijn bedriegt immers, en wanneer men eenmaal zoo hoog geplaatst is, wat behoeft men zich dan nog aan den schijn te storen? (*N. B.*)

— De kolonisatie op Suriname kan voortaan als mislukt beschouwd worden. Door de gezondheid van het klimaat en het wijs bestuur van onzen voortreffelijken minister van kolonien, zijn van de 350 kolonisten, die men naar deze gewesten gezonden heeft, naauwelijks 150 overgebleven.

De commissie, die men naar Japan gezonden heeft, kan voor eene niet minder mislukte onderneming worden gehouden; alweder wegens de scherpzinnigheid van dienzelfden Minister!

Men zegt ons niets van den uitslag dezer zending; en wij meenen intusschen te weten, dat reeds voorlang de officiële rapporten bij het Gouvernement zijn ontvangen.

De natie heeft met onverschilligheid de muilpeer van *Turin* ontvangen, daarna die van *Tunis*, vervolgens die van *Windsor*, die van *Macassar*, en eindelijk die van *Rio Fernado Velox*. . . .

Wanneer wij hieraan denken, overmeestert ons eene diepe moedeloosheid, en zouden wij haast geneigd zijn om te zwijgen, en de natie niet te melden, dat zij een *zesde* muilpeer heeft gekregen, namelijk op den wang van hen, die haar vertegenwoordigen en gegeven door de hand van den — Keizer van Japan! Maar overwegende, dat wij door te zwijgen onze roeping zouden verzaken, en nog hopende, dat de natie, die door de drukpers gedurig wordt aangestooten, eindelijk uit de onzalige slaapziekte, waarin zij gedompeld is, zal ontwaken, doet ons dit besluiten om te zeggen, wat wij weten. Als de natie haren pligt niet wil betrachten, zullen wij ten minste den onzen vervullen.

Een korvet was uitgerust geworden als koopvaardijschip. Men wilde die goede Japanezen geene vrees aanjagen. Hoe schrander! En bovendien wilde men mevrouw *Albion* geen ongenoegen geven. Hoe hoffelijk! Maar die goede Japanezen zijn niet zulke domme ezels als onze bestuurders... scheen te denken; — de Japanezen zagen zeer spoedig het ezelsoor uitsteken, en, onsmet derzelfde munt betalende

lende, ... zij vrees te hebben, — wat nog meer is, aan de expeditie *veroveringsplannen* toe te schrijven.

De eene fopperij was de andere waard, en die der Japannezen was niet de minste. Wij durven zelfs zeggen, dat het niet ligt mogelijk was, met de Hollanders van dezen tijd erger den draak te steken, dan hun de eer aan te doen hen te vreezen en hen voor veroveraars te houden. Maar ten bewijze dat de Japannezen zeer goed list tegen list wisten te spelen, vermelden wij, hoe zij zich gedroegen:

Men veroorloofde aan onze afgezanten om voet aan wal te zetten; men nam hunne geschenken aan, en daarop den schijn aannemende als of men hen voor *spionnen* hield, nam men hen zonder complimenten — gevangen!

Daar zij drie maanden in de gevangenis hebben doorgebragt, kunnen wij hen wel eenige oogenblikken verlaten.

(Vervolg hierna.)

INGEZONDEN STUKKEN.

Nederland.

Vóór meer dan duizend jaren,
Lag Neêrland in de baren,
Men kende Neêrland niet;
Maar onze brave vaderen
Verwonnen 't zeegebied,
En schiepen, uit de plassen
Van meiren en moerassen,
't Beroemde Nederland,
En hebben 't bloei en leven,
In heerlijkheid, gegeven
Van Noord- tot Zuiderstrand,
Men dorst door 't ijs te boren.
Bezocht de ruwe Noren.
In 't eeuwig sneeuwgewest,
Ja, zelfs in 't gloeijend Oosten
Werd Neêrlands magt gevest.

Vóór even vijftig jaren
Zonk Neêrland in de baren,
Men kende 't land niet meer,
Maar onze brave vaderen
Verwonnen Neêrlands eer.
In Waterloo's landdouwen
Mogt weêr ons volk aanschouwen
't Beroemde Nederland;
Dáár werd het bloei en leven,
In heerlijkheid, hergeven
Van Noord- tot Zuiderstrand.
Maar met den Belg te buren
Moest dra ons volk bezuren,
En de eendragt lag geknakt,
De zeven vrije Staten,
Hoe zijn ze in 't niet gezakt!

—

Eens vielen onze benden,
Den Spanjaard op de lenden,
Eens dreven hem van hier
De helden van Nassauwen,
Met oorlogsvlam en vier.
Brittanjes oorlogskielen
Zag men alom vernielen,
En 't zeegebied was vrij;
En waar de Leeuw zich toonde,
En waar men Neêrland hoonde,
Dáár wreekte en strafte hij;
Van 't Oosten tot het Westen,
Op zee en in 's lands vesten
Woei Neêrlands vrije vlag:
Toen heeft zijn roem geblonken
Zoo als hij nimmer plag!

—

Nu durven zwarte benden
Het regt der volken schenden
En rooven 't jeugdig kroost (1);
De Leeuw schijnt thans te slapen
Of droomt van krankentroost.
Sardienje! laat u hooren.
En blaas, met volle koren,
Victorie over 't stuk!
De Leeuw bezit geen krachten;
Gij kunt hem vrij verachten:
Pluk, zwarte benden! pluk!
Hij laat zich straff'loos honen,
(Treur Neêrlands heldenzonen!)
's Lands grootheid is niet meer
Wanneer zal Neêrland wezen
Dat Neêrland van weleer?!

Aardenburgs Depot. R...

(1) «Denk je daar nog al aan, jongen?" zei mijn vriend.
En ik antwoordde: «Ja, vriend:
«O ja, veeleer vergeet mijn regterhand zich zelf,
«Eer stijgt het visschenheir naar 't blaauwe stargewelf,"
En wat daar meer volgt, tot de sluitregels:
«Eer zal, in 't dienstbaar juk, de dolle tijger zweeten
«Eer, 't nakroost uwe schande, o vadren! zal vergeten!"
Aanmerking, à la Jacatot.

MENGELINGEN.

Openbaarheid.

Openbaarheid in alles en voor allen! Dat is de leus en te gelijk de behoefte van onzen tijd. Zij is de beste waarborg tegen onregt, misbruiken en gebreken, en bevordert alle verbeteringen. Het is een bekrompen denkbeeld, een overblijfsel van het despotisme van vroegere tijden, dat openbaarheid ooit schadelijk kan, dat heimelijkheid ooit nuttig kan zijn. Wij oordeelen alleen met betrekking tot het staatkundige. Openbaarheid is altijd nuttig, heimelijkheid altijd schadelijk. Wat goed is moet het volle daglicht kunnen zien; — en ieder zal zich kunnen overtuigen dat het goed is; — wat verheimelijkt wordt heeft reeds den schijn van niet goed tegen zich. Daarenboven, het publiek, de natie heeft regt op volledige openbaarheid in alles wat 's lands bestuur betreft. Dat bestuur is immers uitsluitend om harentwille; die bestuurders zijn immers slechts hare lasthebbers; en met welk regt weigeren dan die lasthebbers aan hunne lastgevers volledige inzage te geven van alles wat zij krachtens hunnen last verrigten?

Wanneer wij deze eenvoudige beginselen, door de ondervinding en de staatkundige geschiedenis van ons eigen land zoo luide gepredikt, toepassen op het provinciaal bestuur, dan vragen wij: waarom zijn de zittingen van de Staten Provinciaal niet openbaar? Verbiedt het de grondwet? Neen! Wie dan? De Koning kan het beletten. Artikel 150 der grondwet luidt aldus:

»De wijze waarop het gezag en de magt aan de Provinciale Staten, bij en ten gevolge van deze grondwet gegeven, wordt geregeld bij zoodanige reglementen, als door de Staten der Provinciën gemaakt, en door den Koning goedgekeurd worden."

De openbaarheid hangt dus in de eerste plaats van de Staten zelve af; — zij moeten beginnen met daartoe te besluiten, dat besluit in een reglement op te nemen, — en op dat reglement de goedkeuring vragen des Konings. Zóó hebben het de Staten van het hertogdom Limburg begrepen, en het strekt hun tot eere, dat bewijs van staatkundige vooruitgang; de Koning heeft echter dit besluit afgekeurd; dit begrijpen wij, maar niet, dat Z. M. heeft verstaan dat die Staten hare magt waren te buiten gegaan; de open deuren, of de gesloten zitting zal toch wel behooren tot *de wijze* waarop de Staten hun gezag uitoefenen.

In den geest van het besluit der Staten van Limburg, deed voor eenige dagen een lid der Staten van Utrecht een voorstel, tot openbaarheid der zittingen. Die Staten verwierpen dat voorstel; dit begrijpen wij weder, maar niet, dat zij 't deden omdat het in strijd zou zijn met art. 150 der grondwet, hetwelk daaromtrent niets beslist, maar die beslissing overlaat aan de Staten zelve, behoudens de goedkeuring des Konings.

Men behoeft waarlijk op de grondwet geen blaam te werpen welke zij niet verdient, zij verdient er genoeg. Ware ook deze verdiend, het zij zoo; de natie heeft dan eene gewigtige reden te meer de herziening te eischen eener grondwet, welke hare duidelijkste regten krenkt. Daarenboven is het uiterst strijdig met het aangenomen beginsel der provinciale autonomie, dat de Koning alleen, *alle* reglementen door de Staten gemaakt, buiten werking kan stellen; wij zeggen het den Heer Thorbecke na: «al hetgeen bij het artikel meer is bedoeld, dan een reglement van orde, behoorde aan de wet te verblijven; die waarschijnlijk niet zou aarzelen openbaarheid der zitting aanstonds in te voeren."

Intusschen is de zaak van groot belang; de motieven *by monde van* den Heer Beelosnijder voorgedragen, zijn grootendeels ook de onze.

Wat moeten dan de Staten, die verbetering in dit opzigt willen, doen? Stilzitten tot dat de Grondwetsherziening komt, met St. juit? — Laten zij beginnen met een krachtig adres aan den Koning, door alle leden onderteekend; — en, helpt dat niet, — dan kan men verder zien... Stilzitten, is ook altijd maar stilzitten.

Studenten-Streek.

Onlangs op een avond kwamen eenige studenten bij den kommissaris van zekere stad en verhaalden, met groot geklag; hoe een hunner spitsbroeders, al sedert een paar dagen, vermist was, smeekende om toch alles te doen ten einde den verlorene terug te vinden. De kommissaris, omringd van eenige onderhebbende manschappen, wilde hieraan gaarne voldoen en verzocht inlichtingen; signalement enz. werd gegeven, doch de kommissaris vroeg aan den altijd voortklagenden, of zij geene vermoedens hadden, waar hun vriend zou kunnen zijn.

«Och, ja! zeiden zij, wij kunnen niet veronderstellen, dat hij op eenige andere plaats is, dan in het ijkhuisje, wij hebben daarom brood en vleesch bij ons, opdat hij niet behoeft te verhongeren!"

Men kan de woede van den kommissaris en de grollen van de schalken begrijpen.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 23. Julij. Sedert den 21. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Der Strahl, W. Volckmann, Fimme, de 2 Broeders, M. J. Pelter, Marseille, the Nairns, N. Gray, Odessa, alle tarwe; Patriot, C. G. Woerten, Marseille, Isabelle, F. Douwes, Trieste, beide graan; Harmonie, J. C. F. Warke, Archangel, rogge.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild

The Gordon, J. Horn, ballast, New-Castle

Van Brussel gezeild:

Oceane, J. Nodop, stukgoed, Hamburg.

Van Gend gezeild:

Heinrich Theodoor, T. V. Tomis, Oostzee, Carolina Johanna, M. D. Voss, beide ballast, Oostzee.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te Middelburg.

23 Julij 1846.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844)	f 10.50	W. Paardenboonen	f 6.00
N. dito dito	- 10.25	W. Gr. Erwten	- 10.00
N. Walch. Tarwe (1844)	- 10.70	W. Witte dito	- .
Nieuwe dito	- 10.50	Z. Paardenboonen	- 5.70
J. Rogge (1844)	- 8.00	Z. Gr. Erwten	- .
O. dito	- 8.00	W. Koolzaad	- 9.05
Winter garst	- 4.75	Zomer dito	- .
Zomergarst	- 4.00	Raapolie	f 51.00 p. fl
Haver	- .	Patentolie	- 33.00 -
Boekweit	- .	Lijnolie	- 32.00 -
W. Witteboonen	- .	Lijnkoeken f 10.00 de 104 st.	
Dito Bruineboonen	- .	Raapkoeken	- .

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 3 ure.
Sluiting des avonds « 9 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.